

Οι ταινίες αναλυτικά:

ΑΣΤΕΡΩ του Δημήτρη Γαζιάδη | 1929 | 57' | Σενάριο: Ορέστης Λάσκος, Δημήτρης Γαζιάδης (βασισμένο σε κείμενο του Παύλου Νιρβάνα) | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Μιχάλης Γαζιάδης | Παραγωγή: DAG Film.

Παίζουν οι: Αλίκη Θεοδωρίδου, Κώστας Μουσούρης, Αιμίλιος Βεάκης, Δημήτρης Τσακίρης.

Στους πρόποδες του Χελμού, μακριά από την πόλη και τα απομεινάρια περασμένων αστικών μεγαλείων, και κάπου στα βάθη της ελληνικής υπαίθρου, η Αστέρω κι ο Θύμιος ανταλλάσσουν όρκους αιώνιας αγάπης. Ο πατέρας του Θύμιου θεωρεί όμως την Αστέρω ανάξια για να παντρευτεί τον γιο του, απειλώντας τον πως αν συμβεί κάτι τέτοιο, θα τον αποκληρώσει. Η μοίρα και οι προκαταλήψεις φαίνονται να χωρίζουν τους δύο εραστές. Θα μπορέσουν να βρεθούν ποτέ ξανά μαζί; Εν μέρει βασισμένο στη «Ραμόνα» της Έλεν Χαντ Τζάκσον (που αφηγείται έναν επίσης απαγορευμένο έρωτα σε αμερικανικά εδάφη), το ιστορικής σημασίας φιλμ μεταφέρει την δράση στην ελληνική ύπαιθρο, εκεί όπου εκτυλίσσονται πολλές δημοφιλείς παραγωγές της εποχής. Ο κόσμος, από τα αστικά κέντρα ως την επαρχία, είναι την περίοδο αυτή βυθισμένος σε μια κοινωνικοπολιτική κρίση (χαρακτηριστικά στην ταινία, ο θεός της Αστέρως είναι πολιτικός κρατούμενος στην Αθήνα κι η παρουσία του ουσιαστικά ορίζει τις μοίρες των πρωταγωνιστών), και έτσι το είδος της «φουστανέλας» γίνεται δημοφιλές ως ξεκάθαρη περίπτωση απόδρασης.

Ο Γαζιάδης συνθέτει ένα μικρό βουκολικό έπος σε τρεις πράξεις, όπου η κοινωνική διαστρωμάτωση και το ερωτικό πάθος δίνουν τον τόνο για ένα μελόδραμα με ήρωες που μοιάζουν αποφασισμένοι να τα βάλουν με την ίδια τη μοίρα. Στοιχεία, εξάλλου, διαχρονικής αξίας που -όπως αποδεικνύει κι η μετάβαση από τη «Ραμόνα» στη «φουστανέλα»- αποτελούν δομικά δραματουργικά στοιχεία που διαπερνούν σύνορα και εποχές. Το φιλμ, χαμένο για δεκαετίες, απέκτησε εμπορικά πετυχημένο ριμέικ το 1959 από τον Ντίνο Δημόπουλο, με την Αλίκη Βουγιουκλάκη. Μέχρι που μια κόπια με γαλλικούς μεσότιτλους, ανακαλύφθηκε στη Γαλλική Ταινιοθήκη μόλις το 2003 και πλέον η ταινία είναι προσβάσιμη, τώρα και με τη μουσική υπόκρουση που δημιούργησε αποκλειστικά για τις προβολές του «Χώρα, σε Βλέπω» η Ναλίσσα Γκριν.

Η ταινία θα προβληθεί σε αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP) που δημιουργήθηκε το 2003 από την Ταινιοθήκη της Ελλάδας σε συνεργασία με τη Γαλλική Ταινιοθήκη με ελληνικούς μεσότιτλους.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ του Γιώργου Τζαβέλλα | 1946 | 86' | Σενάριο: Γιώργος Τζαβέλλας | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Πρόδρομος Μεραβίδης | Μοντάζ: Φιλοποιμήν Φίνος | Μουσική: Γιώργος Μαλλίδης | Ήχος: Φιλοποιμήν Φίνος | Μακιγιάζ: Σταύρος Κελεσιδής | Παραγωγή: Φίνος Φιλμ, Ωρίων.

Παίζουν οι: Στέλλα Γκρέκα, Αιμίλιος Βεάκης, Μιράντα Μυράτ, Γιώργος Παππάς, Ζινέτ Λακάζ, Λάμπρος Κωνσταντάρας, Αθανασία Μουστάκα, Δήμος Σταρένιος, Μαρίκα Φιλιππίδου, Τζόλυ Γαρμπή, Κούλης Στολίγκας, Νάσος Κεδράκας, Αλέκος Γκόνης, Γιώργος Κοκούλης, Σώτος Αρβάνης, Τάκης Σαλιάρης, Γ. Λόγγος.

Ο Τόνι, ένας περιθωριακός άντρας του υποκόσμου, επιστρέφει στην Ελλάδα από την Αμερική ύστερα από χρόνια. Σε ένα καμπαρέ της Τρούμπας βρίσκει ξανά την παλιά του ερωμένη, την Μαρία, η οποία για χάρη του έχει εγκαταλείψει τον άντρα και την κόρη της κι έχει γίνει πόρνη. Η κόρη της, Άλκη, ετοιμάζεται τώρα να παντρευτεί τον Παύλο, έναν νεαρό πλούσιο άντρα. Έχει ζήσει τόσα χρόνια πιστεύοντας πως η μητέρα της έχει πεθάνει, τώρα όμως ο κόσμος της κινδυνεύει να γίνει κομμάτια. Κι αυτό γιατί ο Τόνι τηλεφωνεί στον πατέρα της Άλκης και του ζητά χρήματα, προκειμένου να μην αποκαλύψει σε εκείνη την αλήθεια για τη μητέρα της. Όμως η Μαρία θα κάνει τα πάντα για να προστατέψει την κόρη της και να μην αφήσει τα δικά της λάθη να καταστρέψουν την ευτυχία της.

Δύο χρόνια μετά τα σημαδιακά *Χειροκροτήματα* που αποτέλεσαν το ντεμπούτο του, ο σκηνοθέτης-ορόσημο του ελληνικού σινεμά Γιώργος Τζαβέλλας επιστρέφει διχάζοντας με τα *Πρόσωπα Λησμονημένα*, την πρώτη του συνεργασία με τον Φιλοποίμενα Φίνο. Με την ταινία για πολύ καιρό χαμένη και με τον ίδιο τον δημιουργό να την έχει αποκηρύξει κατά την κυκλοφορία (όταν και συνάντησε εμπορική αποτυχία), οι δεκαετίες που μεσολάβησαν την έχουν βοηθήσει να πάρει τη θέση της ως σημαντικό εκπρόσωπο του μεταπολεμικού σινεμά. Πολλά πρόσωπα της εποχής περνούν από την οθόνη (ο Λάμπρος Κωνσταντάρας είναι νέος εδώ), καθώς ο Τζαβέλλας μάς βυθίζει στον κόσμο ενός αγνού μελοδράματος γεμάτο αμαρτωλούς γκάνγκστερ και ξεπεσμένους αριστοκράτες. Με φόντο την αθηναϊκή εικονογραφία και με ήρωες στο έλεος της ηθικής και της μοίρας, ο σκηνοθέτης εμπνέεται από τη λαϊκή λογοτεχνία των επιφυλλίδων και κερδίζει την κριτική της εποχής που χαρακτηρίζει το έργο εφάμιλλο των σημαντικότερων σύγχρονών του παραγωγών σε διεθνές επίπεδο, και μάλιστα σε μια περίοδο που το ελληνικό σινεμά είναι ακόμα αποδεκατισμένο.

Η ταινία θα προβληθεί σε ψηφιακή κόπια (DCP) με αγγλικούς υπότιτλους. Η προβολή της ταινίας γίνεται με την υποστήριξη της Finos Film.

ΛΟΥΦΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ του Νίκου Περάκη | 1984 | 96' | Σενάριο: Νίκος Περάκης | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Γιώργος Πανουσόπουλος | Μοντάζ: Γιώργος Τριανταφύλλου | Μουσική: Νίκος Μαμαγκάκης | Σκηνικά: Γιώργος Κολιοπάντος | Κοστούμια: Χάιντρουν Μπραντ (aka Χάιδω Περάκη) | Ήχος: Μαρίνος Αθανασόπουλος | Μακιγιάζ: Νίκη Ψιμούλη, Αμαρυλλίς Σινιόσογλου | Παραγωγή: Συνεργασία ΕΠΕ (Stefi Film), Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, Σπέντζος Φιλμ, Νίκος Περάκης Filmproduktion.

Παίζουν οι: Τάνια Καψάλη, Ιφιγένεια Μακάτη, Ρόκι Τέιλορ, Δημήτρης Πουλικάκος, Αντώνης Μανιάτης, Νίκος Καλογερόπουλος, Γιώργος Κιμούλης, Τάκης Σπυριδάκης, Φώτης Πολυχρονόπουλος, Γιάννης Χατζηγιάννης, Πάρις Τσέλιος, Σταύρος Ξενίδης, Ανδρέας Φιλιππίδης, Χρήστος Βαλαβανίδης, Αντώνης Θεοδωρακόπουλος, Νίκος Τσαχιρίδης.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβεία Καλύτερης Ταινίας, Καλύτερου Σεναρίου, Καλύτερης Α΄ Ανδρικής Ερμηνείας & Καλύτερου Μοντάζ, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1984. Επίσημο Διαγωνιστικό, Φεστιβάλ Βερολίνου 1985. Ειδική μνεία, Φεστιβάλ Βαλένθια 1985.

Στη διάρκεια της αναγκαστικής τους θητείας το 1967 και 1968, πριν και κατά τη στρατιωτική δικτατορία στην Ελλάδα, μια ομάδα στρατιωτών έχει αποσπαστεί στην τότε νεοσύστατη τηλεόραση της ΥΠΕΝΕΔ. Έναν τηλεοπτικό σταθμό υπό τη διεύθυνση της Κινηματογραφικής Ένωσης του στρατού, που μέχρι τότε παρήγαγε μόνο προπαγανδιστικές ταινίες και επίκαιρα και είχε αναλάβει τη διασκέδαση του στρατεύματος. Η ταινία ακολουθεί τις κωμικοτραγικές καταστάσεις της καθημερινότητας των στρατιωτών, βγαλμένες μέσα από αυτοβιογραφικά επεισόδια, σε μια ιστορία μόνο κατά το 95% αληθινή (κι αυτό μόνο και μόνο επειδή η αλήθεια είναι ακόμα πιο παράλογη) που σχηματίζει την εικόνα μιας ολόκληρης εποχής.

Μέσα από μια συνθήκη καταπίεσης και ανελευθερίας, ο Νίκος Περάκης βουτά στα προσωπικά του βιώματα και στήνει μια σπαρταριστή σάτιρα όπου ο παραλογισμός καλύπτει την απόγνωση σε μια απολαυστικά δομημένη πολιτική φάρσα. Εμπνευσμένο από αληθινά πρόσωπα και γεγονότα της θητείας του σκηνοθέτη, και με αυθεντικότητα ως προς τη γλώσσα και το ύφος του υλικού εκείνης της εποχής, το φιλμ ζωντανεύει το ξεκίνημα της δικτατορίας μέσα από ένα πικρά κωμικό φίλτρο, και μια εντυπωσιακή άσκηση ισορροπίας τόνου και περιεχομένου. Παιγμένη από ένα χαρισματικό καστ, η κωμωδία του Περάκη σήμερα, δεν χάνει τίποτα από την αιχμή της, την ίδια στιγμή που παραμένει τέλειο δείγμα ψυχαγωγικού σινεμά. Απόδειξη, εξάλλου, πως παρά τις μέτριες κριτικές, η ταινία αποτέλεσε την μεγαλύτερη κινηματογραφική επιτυχία των δεκαετιών 1980-90 και το 2016 η ψηφοφορία των αναγνωστών του περιοδικού *ΑΘΗΝΟΡΑΜΑ* της απένειμε τον τίτλο «Καλύτερη Ελληνική Ταινία 1976-2016».

Η ταινία θα προβληθεί σε ψηφιακή κόπια (DCP) με αγγλικούς υπότιτλους.

ΟΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ ΤΗΣ ΕΥΦΟΡΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ του Νίκου Παναγιωτόπουλου | 1978 | 118' | Σενάριο: Νίκος Παναγιωτόπουλος (από το μυθιστόρημα του Αλμπέρ Κοσερί) | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Ανδρέας Μπέλλης | Μοντάζ: Γιώργος Τριανταφύλλου | Μουσική: Γκούσταβ Μάλερ (επιλογή από το έργο του) | Σκηνικά: Διονύσης Φωτόπουλος | Κοστούμια: Διονύσης Φωτόπουλος | Ήχος: Νίκος Αχλάδης | Μακιγιάζ: Φανή Αλεξάκη | Παραγωγή: Alix Film Productions Ltd.

Παίζουν οι: Όλγα Καρλάτου, Γιώργος Διαλεγμένος, Νικήτας Τσακίρογλου, Δημήτρης Πουλικάκος, Βασίλης Διαμαντόπουλος, Κώστας Σφήκας, Ήβη Μαυρίδη, Θανάσης Κονιάρης.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Χρυσό Βραβείο, Φεστιβάλ Λοκάρνο 1978. Β' Βραβείο Καλύτερης Ταινίας, Βραβείο Φωτογραφίας, Βραβείο Σκηνογραφίας & Βραβείο Μοντάζ – ΠΕΚΚ, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1978. Αργυρό Βραβείο, Φεστιβάλ Σικάγο 1978.

Έχοντας επιστρέψει στην Ελλάδα από το Παρίσι κι έχοντας πραγματοποιήσει λίγα χρόνια πριν το σκηνοθετικό του ντεμπούτο με τα *Χρώματα της Ίριδας*, ο Νίκος Παναγιωτόπουλος στη δεύτερη ταινία του αφήνει ήδη το στίγμα του στο εγχώριο κινηματογραφικό τοπίο με την πιο καθοριστική ίσως ταινία της φιλμογραφίας του. Ένας εύπορος μεγαλοαστός κι οι τρεις γιοι του βρίσκονται σε μια επιβλητική εξοχική έπαυλη όπου αρχίζουν να υποκύπτουν στη νωθρότητα, απαλλαγμένοι από την ανάγκη της οποιασδήποτε εργασίας. Η ακινησία γίνεται μεταδοτική και απλώνεται στον κόσμο τους σε σημείο ώστε πλέον να μοιάζουν με ζωντανούς νεκρούς.

Βγαίνουν από τον λήθαργο μόνο για φαγητό και σεξ. Ένας γιος επιχειρεί να φύγει μαζί με την υπηρέτρια, όμως πριν απομακρυνθεί νιώθει την κούραση να καταλαμβάνει το κορμί του, πριν κοιμηθεί επί τόπου, στο σημείο όπου βρίσκεται. Ένας άλλος γιος κοιμάται αδιαλείπτως.

Υπάρχει διέξοδος από την ηδονή της τεμπελιάς; Σε αυτόν τον κόσμο νοητικά γερασμένων, οκνηρών αρσενικών, μόνο η γυναίκα υπηρέτρια είναι που εκπροσωπεί μια θετική ενέργεια κίνησης, θέλησης. Ο Παναγιωτόπουλος, σε μια πρώιμη δουλειά του που ανθίζει στο πέρασμα του χρόνου, ολοκληρώνει μια σκοτεινή σάτιρα που κοιτά με οίκτο την αστική τάξη της εποχής εντοπίζοντας εκεί οκνηρία και παρακμή. Απόγονος ενός Μπουγιουέλ και προτομπός ενός ελληνικού σινεμά που έπεται, το φιλμ είναι αλληγορικό δίχως ποτέ να παγιδεύεται στον χρόνο (του), διατηρώντας τη σουρεαλιστική δύναμή του όσο και την ανάλαφρη διάστασή του, που το έχει μετατρέψει σε διαχρονικό classic αγαπημένο.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΙΟ ΤΗΣ ANNAS του Παντελή Βούλγαρη | 1972 | 85' | Παραγωγός: Ντίνος Κατσουρίδης | Σενάριο: Παντελής Βούλγαρης, Μένης Κουμανταρέας | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Νίκος Καβουκίδης | Μοντάζ: Ντίνος Κατσουρίδης | Σκηνικά - Κοστούμια: Κυριάκος Κατζουράκης | Ήχος: Πέτρος Πατέλης.

Παίζουν οι: Άννα Βαγενά, Σμαρώ Βεάκη, Κώστας Ρηγόπουλος, Σταύρος Καλάρογλου, Αλίκη Ζωγράφου, Ειρήνη Εμιρζά, Αλέκος Ουδινότης, Μαρία Μαρτίκα, Μίκα Φλώρα, Νίκος Γαροφάλου, Λούλα Χρηστίδη, Γιώργος Μόρτον.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβείο Καλύτερης Καλλιτεχνικής Ταινίας, Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη, Α΄ Γυναικείου Ρόλου (Άννα Βαγενά), Β΄ Γυναικείου Ρόλου (Σμαρώ Βεάκη), Β΄ Ανδρικού Ρόλου (Κώστας Ρηγόπουλος), Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1972. Βραβείο FIPRESCI, Βραβείο Otto-Dibelius, Βραβείο OCIC, Φεστιβάλ Βερολίνου 1972. Βραβείο Εξαιρετικής Ταινίας της χρονιάς, Φεστιβάλ Λονδίνου 1974.

Η Άννα, ένα φτωχό κορίτσι από χωριό, εργάζεται εδώ και δέκα χρόνια σαν εσωτερική υπηρέτρια σε μια μικροαστική αθηναϊκή οικογένεια. Όταν τα αφεντικά διαπιστώνουν ότι η Άννα έφτασε σε ηλικία γάμου, διαλέγουν για λογαριασμό της έναν νέο και τον καλούν στο σπίτι μια Κυριακή. Το ίδιο βράδυ επιτρέπουν στην Άννα να βγει έξω μόνη με τον υποψήφιο γαμπρό. Στη σύντομη αυτή έξοδο, η Άννα θα νιώσει για πρώτη φορά στη ζωή της συναισθήματα που ως τότε έπνιγε βαθιά μέσα της, κάτι που δεν μπορεί να δεχτεί η ηθικόλογη υποκρισία των αφεντικών. Έτσι, όταν επιστρέψει στο σπίτι, θα ανακαλύψει ότι οι διαθέσεις της οικογένειας έχουν αλλάξει. Με την ίδια ευκολία που αποφάσισαν να της φτιάξουν τη ζωή, εξίσου αυθαίρετα, σαρώνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια της.

Στο μεγάλο μήκος ντεμπούτο του ο Παντελής Βούλγαρης συστήνεται ως ένας δημιουργός έτοιμος να σχολιάσει με υπόκωφα αιχμηρό τρόπο την αστική πραγματικότητα της Ελλάδας στις αρχές των '70s, με μια από τις καθοριστικές για τη γέννηση του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου ταινίες. Ο Βούλγαρης εξετάζει τις ταξικές δυναμικές, τις σχέσεις οικονομικής εξάρτησης αλλά και τη θέση της γυναίκας σε μια εποχή όπου η Αθήνα αρχίζει να αποτελεί μοναδική διέξοδο, εκεί όπου το νέο

ελληνικό όνειρο γεννιέται και πεθαίνει, εκεί όπου μοίρες καθορίζονται με ένα νεύμα και ένα καπρίτσιο της άρχουσας τάξης. Εμμένοντας στο αρχικό του προσωπικό όραμα και αρνούμενος να προχωρήσει σε αλλαγές που θα έκαναν το φιλμ πιο εμπορικό, ο Βούλγαρης ολοκληρώνει τελικά μια σκληρή, ειλικρινή ηθογραφία μιας άγριας εποχής.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

IDÉES FIXES / DIES IRAE (ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ) της Αντουανέττας Αγγελίδη | 1977 | 63' | Παραγωγός: Αντουανέττα Αγγελίδη | Σενάριο & Μοντάζ: Αντουανέττα Αγγελίδη | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Πάκο Περινιάν | Μουσική: Ζιλμπέρ Αρτμαν | Διεύθυνση Παραγωγής: Φρανσουά Μαργκολέν | Ήχος: Αλέν Μπανό, Ντομινίκ Βιεγιάρ | Μακιγιάζ: Βουόκο Νικίνεμ | Παραγωγή: IDHEC.

Παίζουν οι: Ζοσί Ντελέτρ, Αντουανέττα Αγγελίδη, Μακίκο Σουζούκι.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη, Βραβείο της Πανελλήνιας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου, «Αντι-Φεστιβάλ» Θεσσαλονίκης 1977. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Τονόν-λε-Μπαν 1977. Επίσημη Συμμετοχή, Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών 16mm Μοντρεάλ 1978. Επίσημη Συμμετοχή Εβδομάδα Πειραματικού Κινηματογράφου Delft 1979. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Γυναικείου Κινηματογράφου Γκέτεμποργκ 1981. Επίσημη Συμμετοχή, «Cinéma différent» Γερ 1983.

Η Αντουανέττα Αγγελίδη χρησιμοποιεί δημιουργικά την γνώση της ιστορίας της κινηματογραφικής εικόνας και τη συνδέει με μια παγκόσμια καλλιτεχνική γλώσσα, ενός εναλλακτικού και ποιητικού σινεμά, διατηρώντας όμως τις ιδιαιτερότητες της δικής της προσωπικής γραφής, των δικών της ερωτημάτων. Ένα μεγαλείο μετα-αφηγηματικότητας, το φιλμ της Αγγελίδη χρησιμοποιεί όχι μόνο τα εργαλεία της κινηματογραφικής γλώσσας, αλλά και μουσική, λόγια, ήχο, αρχιτεκτονική, ποίηση και πάνω απ' όλα την ίδια τη γλώσσα του σώματος, σε μια πειραματική εξερεύνηση του φύλου που επεκτείνεται σε μια σπουδή πάνω σε κάθε λογής αντίθεση μέσα από ένα οπτικοακουστικό κολάζ, κάπου ανάμεσα στην τέχνη και την πραγματικότητα. Η Αγγελίδη λέει πως την απασχολούσε εξ αρχής «η διεύρυνση των ορίων της κινηματογραφικής αναπαράστασης και η ενσωμάτωση της υποκειμενικότητας της δημιουργού» και πράγματι μέσα από τη δεξιοτεχνική χρήση του κινηματογραφικού χώρου, κάθε σεκάνς, κάθε ακολουθία εικόνων, κάθε κάδρο αποτελεί μια αναπαράσταση σε ένα πλαίσιο αντιθέσεων, φτάνοντας μέχρι την σύνθεση και την αναίρεση κωδίκων, μια αληθινή κινηματογραφική ύλη και αντι-ύλη.

«Η ταινία αφορά τις αναπαραστάσεις του γυναικείου σώματος στην ιστορία της σύγχρονης τέχνης: το φύλο ως κατασκευή και όχι ως μοίρα», παραθέτει η δημιουργός. «Η αναστροφή του κώδικα, καθώς και η σύγκρουση των διαφορετικών κωδίκων, γίνεται μέθοδος της γραφής και επομένως και της ανάγνωσης της ταινίας. Μια διαδοχή από έμμεσες αναφορές και παιχνίδια σχολιάζουν ανατρεπτικά αισθητικές θεωρίες και συγκεκριμένα έργα τέχνης. Οι αναστροφές της εικόνας και του ήχου λειτουργούν αφηγηματικά, επανεγγράφοντας το γυναικείο σώμα». Ένα από τα πλέον καθοριστικά πειραματικά φιλμ του ελληνικού σινεμά, ανακοίνωσε την άφιξη

μιας δημιουργού που δε σταματά να προκαλεί τον θεατή αναζητώντας τα όρια της κινηματογραφικής απεικόνισης μέσα από έργα εντυπωσιακής κατασκευής.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΙΑΙΟΣ της Τώνιας Μαρκετάκη | 1973 | 177' | Παραγωγός: Τώνια Μαρκετάκη | Σενάριο: Τώνια Μαρκετάκη | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Γιώργος Αρβανίτης, Γιώργος Πανουσόπουλος | Μοντάζ: Γιώργος Κόρρας | Σκηνικά: Αναστασία Αρσένη | Κοστούμια: Λευτέρης Χαρωνίτης | Ήχος: Πάνος Πανουσόπουλος | Μακιγιάζ: Έφη Αρβανίτη.

Παίζουν οι: Μανώλης Λογιάδης, Μίκα Φλώρα, Βαγγέλης Καζάν, Μηνάς Χατζησάββας, Τάκης Δουκάκος, Μαίρη Μεταξά, Νικήτας Τσακίρογλου, Λήδα Πρωτοψάλτη, Μαλένα Ανουσάκη, Κώστας Αρζόγλου.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβεία Σκηνοθεσίας, Σεναρίου, Α΄ Ανδρικού Ρόλου, Τιμητική διάκριση Φωτογραφίας, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1973.

Μεσάνυχτα, σε κάποιον έρημο δρόμο της Αθήνας. Μια νεαρή κοπέλα δολοφονείται από τη μαχαιριά ενός αγνώστου, ο οποίος αμέσως εξαφανίζεται πίσω στις σκιές. Ο φερόμενος ως δράστης, Ιωάννης Ζάχος, ένας νεαρός άντρας δίχως καμία αίσθηση νοητικής και ψυχολογικής ισορροπίας, διοχετεύει την ερωτική του επιθυμία φαντασιωνόμενος γυναικοκτονίες. Στο μυαλό του, με αυτό τον τρόπο ασκεί εξουσία και επιβεβαιώνει τον ανδρισμό του, όπως αυτόν τον επιτάσσει και τον εννοεί μια ολόκληρη κοινωνία γύρω του. Όταν συλλαμβάνεται ομολογεί μεμιάς το έγκλημα, όμως κατά τη διάρκεια της δίκης που ακολουθεί αναπαριστά με αντιφάσεις όλα όσα έχει διαβάσει στον Τύπο. Η αναζήτηση της αλήθειας μένει μετέωρη, κι η σύγκρουση του ατόμου με την κοινωνία μαίνεται.

Το μνημειώδες ντεμπούτο της Τώνιας Μαρκετάκη άντλησε το θέμα του από αληθινά συμβάντα δημιουργώντας μεγάλο θόρυβο στα Μέσα της εποχής, καθελώνοντας την ίδια στιγμή το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Το δαιδαλώδες ψυχολογικό πορτρέτο ενός καθ' ομολογία θύτη, που έχει σφυρηλατηθεί μέσα στα τοξικά καλούπια της πατριαρχίας, απλώνεται μες στους σκοτεινούς δρόμους μιας πόλης (και μιας εποχής) βουτηγμένης στην αβεβαιότητα και στην ακινησία, καθώς η αλήθεια παίρνει πολλά πρόσωπα και η ενοχή ακόμα περισσότερο. Η Μαρκετάκη χρησιμοποιεί το έγκλημα όχι ως το κέντρο της θεματικής της αλλά ως την αφετηρία για μια πολύ μπροστά από την εποχή της φεμινιστική εξερεύνηση, συνθέτοντας μια καθοριστική ηθογραφία της Ελληνικής κοινωνίας των '60s, μια πνιγηρή σκιαγράφιση ενός ψυχολογικά ραγισμένου κοινωνικού ιστού σε αναζήτηση εξιλέωσης.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ της Μαρίας Χατζημιχάλη-Παπαλιού | 1977 | 87' | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Δημήτρης Βερνίκος, Κώστας Καραμανίδης | Μοντάζ: Δημήτρης Βερνίκος, Μαρία Χατζημιχάλη-Παπαλιού | Ήχος: Γιάννης Δερμιτζάκης, Δημήτρης Αθανασόπουλος | Παραγωγή: Positive ΕΠΕ.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβείο Καλύτερης Ταινίας, FIPRESCI 1977. Β΄ Βραβείο ταινίας μεγάλου μήκους, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1977. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Καννών (Δεκαπενθήμερο των Σκηνοθετών) 1978. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Λοκάρνο 1978.

Ντοκιμαντέρ που, ξεκινώντας από μια σκληρή πραγματικότητα, την αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζονται οι χιλιάδες τυφλοί της χώρας μας, παρακολουθεί για δύο χρόνια (1976-1977) την ορμητική τους εξέγερση. Στις κινητοποιήσεις αυτές, πάνω από 15.000 τυφλοί ύψωσαν τη φωνή τους απαιτώντας να τερματιστεί η καταπίεση και η εκμετάλλυσή τους από το κράτος και τα φιλανθρωπικά κυκλώματα. Με σύνθημα «ψωμί, παιδεία και όχι επαιτεία», 300 άνθρωποι καταλαμβάνουν τον Οίκο Τυφλών και θέτουν επί τάπητος τα προβλήματά τους, κερδίζοντας κάποιες πρώτες νίκες. Μέσα στο αγωνιστικό κλίμα της Μεταπολίτευσης, μετά την πτώση της Χούντας, ο αγώνας αυτός των Τυφλών πραγματοποιείται σε μια στιγμή που οι κοινωνικοί συσχετισμοί επαναπροσδιορίζονται, καθορίζοντας την κατεύθυνση της χώρας για τις επόμενες δεκαετίες.

Η Χατζημιχάλη-Παπαλιού αποτυπώνει δυναμικά τον παλμό των γεγονότων και το πώς πραγματοποιούνται τα πρώτα βήματα για ένα καλύτερο αύριο. Πετυχαίνοντας μάλιστα να δώσει και μια ουσιαστική απάντηση για το κατά πόσο μπορεί το σινεμά να αλλάξει τον κόσμο, καθώς η ίδια αυτή ταινία αποτέλεσε τελικά μέρος του αγώνα που απεικόνιζε, βοηθώντας να γίνουν ευρύτερα γνωστά τα αιτήματα του κινήματος και να εδραιωθεί ένα ρεύμα συμπάραστασης, κόντρα στην εκμετάλλευση και στις απανωτές διώξεις που ασκήθηκαν εναντίον των εξεγερμένων και μερίδας του τύπου που συμπαραστάθηκε, αλλά και εναντίον της σκηνοθετρίας και της ταινίας, της οποίας είχε ζητηθεί η απαγόρευση από τη Διοίκηση του Οίκου Τυφλών, με το αιτιολογικό ότι το περιεχόμενό της προσβάλλει «Εκκλησίαν τε και Πολιτείαν». Μέσω των προβολών της ταινίας στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, συγκεντρώθηκαν χιλιάδες υπογραφές συμπάραστασης στον αγώνα των τυφλών, από προσωπικότητες όπως ο Ζαν-Πολ Σαρτρ, η Σιμόν ντε Μμποβουάρ, ο Κώστας Γαβράς, ο Ιβ Μοντάν, η Σιμόν Σινιορέ, ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Μισέλ Φουκώ, ο Ρέι Τσαρλς. Δείγμα ενός καίριου σινεμά με έντονο κοινωνικό χαρακτήρα, που βρίσκεται από το 1980 στην Ταινιοθήκη του Κέντρου Ζορζ Πομπιντού.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κópια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

ΜΕΓΑΡΑ των Σάκη Μανιάτη και Γιώργου Τσεμπερόπουλου | 1974 | 72' |
Παραγωγός: Γιώργος Τσεμπερόπουλος | Σενάριο: Γιώργος Τσεμπερόπουλος, Σάκης Μανιάτης | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Σάκης Μανιάτης | Μοντάζ: Σάκης Μανιάτης | Ήχος: Γιώργος Τσεμπερόπουλος.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβείο FIPRESCI, Berlin Film Forum 1974. Βραβείο Καλύτερης Ταινίας, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1974. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Βενετίας 1975. Επίσημη Συμμετοχή, Φεστιβάλ Ρότερνταμ 1975.

Ο ξεσηκωμός των κατοίκων των Μεγάρων ενάντια στην απόφαση της Χούντας να απαλλοτριώσει μια μεγάλη αγροτική περιοχή για την εγκατάσταση διυλιστηρίου πετρελαίου και η τελική έκβαση του αγώνα τους. Σε μια εποχή που ακόμα οικολογία

και περιβάλλον αποτελούν άγνωστους όρους στην Ελλάδα, η ταινία δίνει το λόγο στους αγρότες και τους προσφέρει τον χώρο για να αναφέρουν τις εμπειρίες τους, να θυμώσουν, να συγκινηθούν. Με vérité γλώσσα και με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους αγρότες-θύματα ενός απάνθρωπου οικονομικού μετασχηματισμού, η ταινία εντοπίζει βαθύτερα αίτια και αποτελέσματα πίσω από το επίπεδο του ορατού. Με βλέμμα διερευνητικό και πάνω απ' όλα κοινωνικό, αφουγκράζεται τις αγωνίες μιας τάξης ανθρώπων των οποίων ο λόγος σπανίως βρίσκει διέξοδο στο σινεμά με τέτοια καθαρότητα και ευθύτητα, αποτυπώνοντας ανάγλυφα την εικόνα μιας Ελλάδας σε κρίσιμη καμπή μέσα από ανθρώπινα πρόσωπα, ενστικτώδη λόγια και ένα εφιαλτικά παρηκμασμένο τοπίο.

Καθώς λαμβάνει χώρα μια από τις σοβαρότερες οικολογικές καταστροφές που έχει δει η χώρα, οι δύο δημιουργοί την καταγράφουν με δυναμική κινηματογραφική γλώσσα, σε ένα από τα σημαντικότερα ντοκιμαντέρ του σύγχρονου ελληνικού -και όχι μόνο- σινεμά. Ένα αληθινό πολιτικό τεκμήριο, το πρώτο οικολογικό ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα βραβεύεται σε Φεστιβάλ Βερολίνου και Θεσσαλονίκης, αποτελώντας ταυτόχρονα και το ξεκίνημα της σπουδαίας διαδρομής για τους δύο σημαντικούς δημιουργούς του. Τον Σάκη Μανιάτη, που μετέπειτα ως διευθυντής φωτογραφίας δούλεψε σε φιλμ σαν τα «Καρκαλού» και «Παραγγελιά», και τον Γιώργο Τσεμπερόπουλο, του οποίου το βαθιά προσωποκεντρικό σινεμά δεν έπαψε ποτέ να βρίσκεται σε διάλογο με μια ανήσυχη κοινωνία σε διαρκή αλλαγή.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

100 ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΗ των Δήμου Θέου και Φώτου Λαμπρινού | 1964 | 20' |
Παραγωγοί: Δήμος Θέος, Φώτος Λαμπρινός | Σενάριο: Δήμος Θέος, Φώτος
Λαμπρινός | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Τάκης Καλατζής, Γιάννης Καλοβυρνάς |
Μοντάζ: Δήμος Θέος, Βαγγέλης Σερντάρης | Μουσική: Νικηφόρος Ρώτας.

Αφηγητής: Θόδωρος Μαλικιώσης.

Μέσα από αυθεντικές εικόνες και άγνωστα τεκμήρια, η ταινία αφηγείται τον τρόπο που οργανώθηκε από παρακρατικές ομάδες σε επαφή με την κυβέρνηση της ΕΡΕ, του Κ. Καραμανλή, και άλλους κομματικούς παράγοντες, και με τη συνέργεια και καθοδήγηση της τότε Βασιλικής Χωροφυλακής, η δολοφονία του βουλευτή της Αριστεράς Γρηγόρη Λαμπράκη. Αδιάψευστα τεκμήρια έρχονται για πρώτη φορά στο φως και αναδεικνύουν το ζοφερό παρασκήνιο μιας πολιτικής δολοφονίας, καθώς παράλληλα σκιαγραφείται ο κοινωνικός περίγυρος και η οικονομική και κοινωνική θέση των ανθρώπων που στελεχώνουν αυτές τις παρακρατικές οργανώσεις, οι οποίες είχαν ως κύριο έργο τις επιθέσεις κατά στελεχών και μελών της Αριστεράς. Αποκορύφωμα η μεγαλειώδης κηδεία του παλαιού βαλκανιονίκη και βουλευτή της Αριστεράς.

Ένα ντοκιμαντέρ-μαρτυρία, που προαναγγέλλει την μετέπειτα άφιξη του «Κιέριον» από τον Δήμο Θεό, εκ των βασικών εισηγητών του πολιτικού κινηματογράφου στη Ελλάδα, μαζί με τον ντοκιμαντερίστα (και μετέπειτα δημιουργό του «Άρη Βελουχιώτη») Φώτο Λαμπρινό, οι «100 Ώρες» ανοίγουν το δρόμο για το είδος του άμεσα πολιτικού φιλμ που παίρνει κεντρική θέση στην κινηματογραφική σκηνή της δεκαετίας του '70. Αφουγκραζόμενοι τις έντονες αναταράξεις στον κοινωνικό ιστό, οι

δημιουργοί ξεκινούν γυρίσματα και είναι εκεί για να καταγράψουν τις αντιδράσεις από την επίθεση στον Λαμπράκη μέχρι και την πάνδημη κηδεία, αλλά και μέσα από ενδελεχή έρευνα να φτάσουν ακόμα παραπέρα, εξετάζοντας τις συνθήκες και την πραγματικότητα μιας πολιτικής δολοφονίας που έμελλε να αλλάξει το πρόσωπο της νεότερης Ελλάδας. Η ταινία, που ολοκληρώθηκε το 1964 αλλά βρέθηκε αντιμέτωπη με την απαγόρευση προβολής της από την τότε κυβέρνηση της Ενώσεως Κέντρου του Γεωργίου Παπανδρέου, δεν μεταδόθηκε ποτέ από την κρατική τηλεόραση και προβλήθηκε δημόσια στην Ελλάδα μόλις το 1974.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κόπια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

Z του Κώστα Γαβρά | 1969 | 127' | Παραγωγοί: Ζακ Περάν, Αμέντ Ρασντί | Σενάριο: Χόρχε Σεμπρούν, Κώστας Γαβράς (βασισμένο στη νουβέλα του Βασίλη Βασιλικού) | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Ραούλ Κουτάρ | Μοντάζ: Φρανσουάζ Μπονό | Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης | Σκηνικά: Ζακ Ντ'Οβιντιό | Κοστούμια: Πιερ Μπολσέρ | Ήχος: Μισέλ Μποέμ.

Παίζουν οι: Ιβ Μοντάν, Ζαν-Λουί Τρεντινιάν, Ειρήνη Παπά, Ζακ Περάν, Φρανσουά Περιέ, Σαρλ Ντενέ, Πιέρ Ντιξ, Ζορζ Ζερέ, Ρενάτο Σαλβατόρι, Μπερνάρ Φρεσόν, Κλοτίλντ Ζοανό.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβεία Όσκαρ Ξενόγλωσσης Ταινίας, Καλύτερου Μοντάζ. Υποψήφιο για άλλα 3 Όσκαρ (Καλύτερης Ταινίας, Σκηνοθεσίας, Διασκευασμένου Σεναρίου). Βραβείο της Επιτροπής και Βραβείο Ανδρικής Ερμηνείας (Ζαν-Λουί Τρεντινιάν), Φεστιβάλ Καννών 1969. Χρυσή Σφαίρα Καλύτερου Ξενόγλωσσου Φιλμ. BAFTA Καλύτερης Μουσικής (Μίκης Θεοδωράκης). Υποψήφιο για 4 ακόμη BAFTA ανάμεσα στα οποία και Καλύτερης Ταινίας.

«Κάθε ομοιότητα με αληθινά γεγονότα, με πρόσωπα ζωντανά ή νεκρά, είναι σκόπιμη!» Η ειλικρινής οργή που διατρέχει το κλασικό πολιτικό θρίλερ του Γαβρά γίνεται εμφανής σε κάθε του καρτέ, από τα credits μέχρι τα βλέμματα, από τις διαδηλώσεις στις ανακρίσεις, και σε κάθε πιθανό ενδιάμεσο σημείο. Βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα του Βασίλη Βασιλικού, που αφορά τη δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγόρη Λαμπράκη από παρακρατικούς στην ταραγμένη δεκαετία του '60 για την Ελλάδα, το Z (που διαβάζεται «ζει», από το «ζει, ζει, ζει» κι όχι «ζήτα») έχει ως σημείο εκκίνησης την επίθεση σε μια πολιτική φιγούρα της αντιπολίτευσης (Ιβ Μοντάν) και την άμεση απόπειρα συγκάλυψης, ακολουθώντας την μετέπειτα έρευνα από έναν ανακριτή (Ζαν-Λουί Τρεντινιάν) αποφασισμένο να φέρει τα αληθινά γεγονότα στο φως. Όμως ποιο μπορεί να είναι το τίμημα της αλήθειας σε ένα τόσο διεφθαρμένο και πολιτικά ασταθές περιβάλλον;

Πάνω σε ένα σενάριο που έγραψε μαζί με τον μετέπειτα υπουργό Πολιτισμού της Ισπανίας Χόρχε Σεμπρούν, ο Κώστας Γαβράς πλέκει ένα θρίλερ που ανεβάζει τους παλμούς όχι μέσα από υπερβολές και φτηνές ανατροπές, αλλά εντοπίζοντας τον πολιτικό τρόπο με σχολιαστικότητα, μέσα από ανακρίσεις και μέσα από βλέμματα που ποτέ δεν αποκρύπτουν την αλήθεια. Μέσα από ένα αδιάκοπο μοντάζ και τις ορμητικές συνθέσεις του Μίκη Θεοδωράκη, ο Γαβράς ακολουθεί πρόσωπα, διαδικασίες και αλήθειες κρυμμένες στη σκιά ολοκληρώνοντας ένα τολμηρό, ζωτικής

σημασίας πορτρέτο του κοινωνικού αδιεξόδου της περιόδου που καθήλωσε τελικά το παγκόσμιο κοινό. Έγινε μόλις η δεύτερη μη αγγλόφωνη ταινία στην ιστορία που προτάθηκε για Όσκαρ Καλύτερης Ταινίας.

Η ταινία είναι στα γαλλικά και θα προβληθεί σε αποκατεστημένη ψηφιακή κópια (DCP), που δημιουργήθηκε το 2014 από την KG Productions με την υποστήριξη του CNC, με ελληνικούς υπότιτλους.

Η 7η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ του Βασίλη Γεωργιάδη | 1966 | 117' | Παραγωγοί: Αφοί Ρουσσόπουλοι, Γ. Λαζαρίδης, Δ. Σαρρής, Κ. Ψαρράς | Σενάριο: Ιάκωβος Καμπανέλλης | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Αριστείδης Καρύδης-Φουκς, Νίκος Γαρδέλης, Γρηγόρης Δανάλης, Συράκος Δανάλης | Μουσική: Γιάννης Μαρκόπουλος | Σκηνικά: Νίκος Νικολαΐδης.

Παίζουν οι: Έλλη Φωτίου, Γιώργος Τζώρτζης, Δήμος Σταρένιος, Κώστας Μπάκας, Μπέτυ Αρβανίτη, Άγγελος Αντωνόπουλος, Βάσος Ανδρονίδης, Θόδωρος Κατσαδράμης, Χριστόφορος Ζήκας, Χρήστος Δοξαράς, Θάνος Κανέλλης, Νίκος Πασχαλίδης, Ρία Δελούτση, Μίκα Φλωρά, Χαράλαμπος Πλακούδης, Αλέκος Κουρής, Νίκος Δαδινόπουλος, Ντίνος Δουλγεράκης, Γιάννης Φύριος.

Ο Αλέκος Σταθάκης είναι ένας νιόπαντρος, που μόλις έχει απολυθεί από τον στρατό. Προσπαθώντας να ξεπεράσει τους κοινωνικούς και οικονομικούς περιορισμούς που επιβάλλονται σε ανθρώπους της τάξης του, αλλά δίχως να διαθέτει τα εφόδια και τα προνόμια που θα του το επέτρεπαν, συλλαμβάνει ένα φιλόδοξο σχέδιο και το υποβάλλει σε μια μεγάλη τσιμεντοβιομηχανία. Πιστεύει πως η επιτυχία είναι κοντά, πως το όνειρο είναι απτό. Αυτή του την ψευδαίσθηση μεταδίδει τόσο στην γυναίκα του, όσο και στον πατέρα του, καθώς αρχίζουν όλοι να πιστεύουν πως μια νέα ζωή είναι κοντά. Όταν όμως το σχέδιό του απορρίπτεται από την εταιρεία, ο Αλέκος αποφασίζει να κρύψει το γεγονός από τους δικούς του, εντείνοντας το αδιέξοδο. Κάθε μέρα συνεχίζει αυτή τη φανταστική ρουτίνα: Φεύγει κάθε πρωί από το σπίτι, δήθεν για να πάει στη δουλειά του, όμως περιπλανιέται ασκόπως στην Αθήνα, παρατηρώντας σαν υπνωτισμένος τον κόσμο γύρω του.

Η ταινία βασίζεται στο ομώνυμο θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη το πρώτο έργο από την τριλογία του συγγραφέα που συμπληρώνουν «Η Αυλή των Θαυμάτων» και «Η Ηλικία της Νύχτας». Η κινηματογραφική μεταφορά έρχεται κατά το αποκορύφωμα των άκρως επιδραστικών δημιουργιών του Βασίλη Γεωργιάδη την δεκαετία του '60, αμέσως μετά τις δύο υποψηφιότητές του για Όσκαρ Ξενόγλωσσης Ταινίας («Τα Κόκκινα Φανάρια» και «Το Χώμα Βάφτηκε Κόκκινο») και πριν τα «Κορίτσια στον Ήλιο» που κέρδισαν υποψηφιότητα στις Χρυσές Σφαίρες. Ένα σύνολο έργου που εξερευνά ταξικά ζητήματα και κοινωνικά αδιέξοδα μέσα από ηλεκτρισμένα πορτρέτα χαρακτήρων και κλασικές ιστορίες πάθους και επιβίωσης που επιχειρούν να διαπεράσουν φράγματα ανάμεσα στα είδη. Στην «7η Μέρα της Δημιουργίας», ο Γεωργιάδης εντείνει την αποπνικτική αίσθηση του ταξικού αδιεξόδου του πρωταγωνιστή μέσα από έντονες δραματικές σκηνές απόγνωσης και ντροπής που έχουν κοινωνικοπολιτική, ταξική ρίζα. Ο ήρωάς του, έρμαιο μιας συνθήκης που του απαγορεύει να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στην φιλοδοξία και στην πράξη, στην φαντασίωση και στην πραγματικότητα, τελικά συντρίβεται δημιουργώντας μια δίνη που συμπαρασύρει τους πάντες.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κópια (DCP), που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της Δράσης «Χώρα, σε Βλέπω», με αγγλικούς υπότιτλους.

ΠΡΩΙΝΗ ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ του Νίκου Νικολαΐδη | 1987 | 108' | Παραγωγοί: Νίκος Νικολαΐδης, Μαρί-Λουίζ Βαρθολομαίου | Σενάριο: Νίκος Νικολαΐδης, με αποσπάσματα από έργα των Δάφνη ντι Μωριέ, Φίλιπ Κ. Ντικ, Ρέημοντ Τσάντλερ, Χέρμαν Ράουτσερ | Διεύθυνση Φωτογραφίας: Ντίνος Κατσουρίδης | Μοντάζ: Ανδρέας Ανδρεαδάκης | Μουσική: Γιώργος Χατζηνάσιος | Σκηνικά - Κοστούμια: Μαρί-Λουίζ Βαρθολομαίου | Ήχος: Ηλίας Ιονέσκο, Σίβυλλα Κατσουρίδη | Συμπαραγωγή: ΕΚΚ.

Παίζουν οι: Μισέλ Βάλεϊ, Τάκης Σπυριδάκης, Παναγιώτης Θανασούλης, Τάκης Λουκάτος, Ράνια Τριβέλα, Χάρης Μαύρος, Νίκος Χατζής, Λιάνα Χατζή, Βίκυ Καβούρη.

Βραβεία / Διακρίσεις / Συμμετοχές σε Φεστιβάλ: Βραβείο Σκηνοθεσίας, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1987. Βραβείο Φωτογραφίας, Βραβείο Σκηνογραφίας & Βραβείο Τεχνικών Επιτεύξεων, Κρατικά Βραβεία Ποιότητας ΥΠ.ΠΟ. 1988. Επίσημη Συμμετοχή στα Φεστιβάλ: Μόντρεαλ 1987, Αβοριάζ 1988, Σανρέμο 1988, Πορτό Φανταστίκ 1989, Κάιρο 1989, Τετουάν 1989.

Σε μια έρημη και κατεστραμμένη πόλη, μια γυναίκα βαδίζει ολομόναχη. Προσπαθεί να διασχίσει την απαγορευμένη ζώνη και να φτάσει στη θάλασσα. Παντού παραμονεύουν παγίδες και η Πρωινή Περίπολος την παρακολουθεί. Οι μηχανισμοί της πόλης λειτουργούν ανεξέλεγκτα. Ηλεκτρονικές φωνές καλούν τους ανύπαρκτους πολίτες να εγκαταλείψουν την πόλη. Ένας άντρας, από τους λίγους επιζώντες, που τώρα φρουρεί την πόλη, εμφανίζεται ξαφνικά κοντά της. Θα πλησιάσουν ο ένας τον άλλον, θα προσπαθήσουν να θυμηθούν το παρελθόν. Μια σχέση βίας και θανάτου, μια ιστορία αγάπης σ' έναν αβάσταχτο κόσμο, τι νόημα μπορεί να έχει; Συμπληρώνοντας το μετα-αποκαλυπτικό όραμα του Νίκου Νικολαΐδη για έναν πιθανό κόσμο του αύριο, η *Πρωινή Περίπολος* μάς ταξιδεύει σε μια ερειπωμένη Αθήνα όπου τα πάντα μοιάζουν στοιχειωμένα και οι άνθρωποι είναι σαν ηχώ πολιτισμών και σχέσεων ενός κάποιου παρελθόντος. Μέσα από τη χρήση λογοτεχνικών αποσπασμάτων (το συλλογικό μας πολιτιστικό παρελθόν) και κινούμενο σε ένα αποστομωτικά σκληρής ποίησης περιβάλλον, το φιλμ ζωντανεύει έναν εφιάλη του χτες, του αύριο, του τώρα. Η φωτογραφία του Ντίνου Κατσουρίδη, η καλλιτεχνική διεύθυνση της Μαρί-Λουίζ Βαρθολομαίου, η μουσική του Γιώργου Χατζηνάσιου, συνθέτουν τις χροιές στο σκοτάδι του κινηματογραφικού σύμπαντος του Νίκου Νικολαΐδη. Σε μια θαυματουργή ταινία φτιαγμένη με λιγοστά μέσα στην Ελλάδα των 80s, αλλά της οποίας η επίδραση παραμένει ανυπολόγιστη.

Η ταινία θα προβληθεί σε νέα αποκατεστημένη ψηφιακή κópια (DCP), που δημιουργήθηκε το 2020 από τους κληρονόμους του Νίκου Νικολαΐδη.

ΧΩΡΑ, ΣΕ ΒΛΕΠΩ– Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ / επιμέλεια δράσης (ΕΑΚ): Σύλλας Τζουμέρκας, Ελίνα Ψύκου / συνεπιμέλεια προγράμματος, επιμέλεια έκδοσης και εκπαιδευτικού υλικού: Αφροδίτη Νικολαΐδου, Δημήτρης Παπανικολάου / γενικός συντονισμός δράσης (ΕΑΚ): Φαίδρα Βόκαλη / επιμέλεια ψηφιοποίησης και αποκατάστασης:

Γιάννης Βεσλεμές / εργαστήρια εικόνας: ANMAR FILM LAB, STEFILM, AUTHORWAVE /
εργαστήριο ήχου: KVARYBOSOUND MFC / συντονισμός παραγωγής: Ιωάννα Ραμπαούνη /
βοηθός συντονισμού: Βάιος Γαλάνης / νομική σύμβουλος: Μαρίνα Μαρκέλλου / γραφιστικά:
Νίκος Πάστρας, TALC / υπεύθυνη επικοινωνίας: Νατάσσα Πανδή / social media manager:
Γιώργος Παππάς, Δημήτρης Τσακαλέας / συνόψεις ταινιών: Θοδωρής Δημητρόπουλος /
συντονισμός φεστιβάλ: Σταύρος Μαρκουλάκης / συντονισμός έκδοσης: Ασπασία-Μαρία
Αλεξίου / μεταφράσεις έκδοσης: Ασπασία-Μαρία Αλεξίου, Michael Eleftheriou, Δέσποινα
Παυλάκη, Κώστας Σκορδύλης / υποτιτλισμός & μεταφράσεις ταινιών: AUTHORWAVE /
έξτρα μεταφράσεις ταινιών: ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΛΑΝΟ, STORYTELLER